

γλυκοαστράφτω Π. Νιρβάν., 'Η ζωή του δρόμ., 158.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ σ τ ρ ᾶ φ τ ω.

'Αστράπτω κατὰ τρόπον ἥπιον, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ αἰσθημα γλυκύτητος: Τὰ μάτια σου μοιάζουν με τὸν συννεφιασμένον οὐρανό, πὺν γλυκοαστράφτει.

γλυκοαχῶ Γ. Σπαταλ. εἰς 'Ανθολ. 'Η. 'Αποστολίδ., 451.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ χ ῶ.

'Ηχῶ εὐχαρίστως, ἡ-ίως: Καὶ γλυκοαχάει τῆς μέλισσας τὸ βόμβισμα κι ἀντάμα τρελλὸν πετάει τριγύρω.

γλυκοβαλανιᾶ ἡ, Λεξ. Γάζ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο β ᾶ λ α ν ο.

Τὸ φυτὸν Δρυῖς ἡ μαλλωτὴ (Quercus lanuginosa) τῆς οἰκογ. τῶν Φηγιδῶν (Fagaceae). Πβ. 'ΗΣύχ. εἰς λ. ἐ τ υ μ ὁ δ ρ υ ς «ἡ τὰς γλυκεῖας βαλάνους ἔχουσα». Συνών. δέν τ ρ ο, δ ρ ῦ ς, ἡ μ ε ρ ᾶ δ ι, ἡ μ ε ρ ὁ δ ε ν τ ρ ο.

γλυκοβάλανο τό, ἐνιαχ. γλυκοβέλανο 'Ηπ. (Λάκκα Σούλ.) Κρήτ. (Νεάπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκοβέλανο Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. β α λ ᾶ ν ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ β ε λ ᾶ ν ι.

'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο β α λ α ν ι ᾶ ς ἔνθ' ἄν.: Δέν ἡ-ξέρεις πὺς εἶναι καρπώσιμος ὁ δρυς; Οἱ δρυῖδες δὲ γά-νουν δὲ γλυκοβέλανα; Νάξ. ('Απύρανθ.) Μάσαιμαν γλυκοβέ-λανα καὶ τὰ ψήσαιμαν 'ς τὴ 'στιᾶ (= ἐστία) 'Ηπ. (Λάκκα Σούλ.)

γλυκοβάμβαρο τό, Χίος (Λεπτόπ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. β ᾶ ρ -β α ρ ο.

Εἶδος φυτοῦ με γλυκεῖαν γεῦσιν. 'Ισως τὸ φυτὸν Ρῆον τὸ ποντικόν (Rheum raphaniticum) τῆς οἰκογ. τῶν Πολυ-γονιδῶν (Polygonaceae), τὸ 'ρᾶ ἡ ρῆον τῶν ἀρχαίων.

γλυκοβαρῶ Στερελλ. (Παρνασσ.)— Σ. Σκίπ., Κάλβ. Μέτρ., 19 γλυκοβαρῶ Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α ρ ῶ.

Πλήττω, κτυπῶ κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν, ἐπὶ παίκτου μουσικοῦ ὀργάνου, ἰδίᾳ ἐγχόρδου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μόν' φέρετε μου τὸν ταμπουρᾶ νὰ τὸν γλυκοβαρέσω, νὰ τελειώσω τὴ χωσιᾶ, νὰ σώσω τὸ καρτέρι Παρνασσ. || Ποίημ.

Ταμπουρᾶ γλυκοβάραγες | ἡ φλογέρα λαλοῦσες
κ' ἡ τὰ δέντρα ἀντιθροῦν | 'ς τὸ σκοπὸ σου ἡ τὰ κύ-
ματα φουσκοχορεῦαν
Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοβασανίζω Γ. Ξενοπ., Ν. 'Εστ. 7 (1930), 475.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α σ α ν ῖ ζ ω.

Προκαλῶ αἰσθημα βασάνου βασανίζω κάποιον κατὰ τρό-πον γλυκύν, ἥπιον, εὐχάριστον: Ἀναστενάξαμε θυμούμενοι τὴν ἐποχὴ πὺ εἴχαμε 'ς τὸ πλευρό μας τὰ δυὸ παιδιὰ, τὴν ἐποχὴ πρὸ πάντων πὺ ἦταν μικρὰ καὶ μᾶς γλυκοβασάνιζαν με τίς πρῶτες ἀγάπες.

γλυκοβασιλεύω Ι. Ζερβ., Τραγούδ., 15,15— Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α σ ι λ ε ῦ ω.

'Επὶ τοῦ ἡλίου, δῶ ἡρέμω, γλυκὰ ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κόκκινος ὁ ἥλιος γλυκοβασιλεύει.

Ι. Ζερβ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοβλέπω Πάρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β λ έ π ω.

Βλέπω κάποιον με βλέμμα τρυφερόν, ἐρωτύλον, γλυκύν: Φωτιᾶ νὰ σέ κάφη, πὺ γλυκοβλέπεις καὶ καφρορέγεται ἕνα δέτοιο κοπρίτη.

γλυκόβοος ἐπιθ. Ν. 'Εστ. 24 (1938), 1585— Λεξ. Δημητρ.

'Ο παράγων ἡπίαν, γλυκεῖαν βοήν: Γλυκόβοο μελίσσι Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ω! χρυσογάλανο τοῦ μύθου ῥέμα,

γλυκόβοο Αἰγαῖο, φωτὸς αἰώνια μήτρα!

Ν. 'Εστ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόβουλος ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Κάλβ. Μέτρ., 34.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. β ο υ λ ῆ.

'Ο ἐκδηλῶν βουλάς, διχθέσεις, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν τέρψιν, χαράν, οἶονε γλυκύτητα: Ποίημ.

Καλοδέχτρα γλυκόβουλη, | γεῖρε τὸ ὄριον κεφάλι σου

'ς τοῦ ὁδοιπόρου τὰ γόνατα.

γλυκοβρέχω Γ. Ψυχάρ., 'Σ τὸν ἴσκιον, 197.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β ρ έ χ ω.

Βλέπω κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον, γλυκύν: Φωτί-ζει με φῶς καινούριον τὴ γραφὴν του καὶ μᾶς γλυκοβρέχει τὴν ψυχὴν.

γλυκόβροντος ἐπιθ. Γ. Ψυχάρ., 'Ονειρ. Γιαννίρ., 288.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. β ρ ο ν τ ῆ.

'Ο δημιουργῶν εὐχάριστον, γλυκεῖαν εἰς τὴν ἀκοήν βρον-τὴν: Τῆς εἶχε χτυπήσει ὁμορφα 'ς τ' ἀφτὶ τὴν πρώτη Κε-ριακὴ 'ς τὸ γιοφύρι ἡ γλυκόβροντη φωνὴ του.

γλυκόβρουβα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.) κ.ά. γλυκόδρουβα 'Η-ράκλ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. β ρ ο ῦ β α.

Τὸ φυτὸν 'Ιρσφελδία ἡ πολιά (Hirschfeldia incana) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae), ἄλλως β ρ ο ῦ β α ἡ μ α ῦ ρ η β ρ ο ῦ β α. Συνών. λ α ψ ᾶ ν α.

γλυκοβυζαίνω 'Ηπ. Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ολυμπ.) γλυκουβ'ζαίνου 'Ηπ. ('Αρτοπ.) Θεσσ. (Δομοκ.) γλυκοβυ-ζάνω Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β υ ζ α ῖ ν ω. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ο β υ ζ ᾶ ν ω ἐκ τοῦ ἀορ.

Α) 'Αμτβ. 1) Βυζαίνω με τρόπον εὐχάριστον, τερπνόν, γλυ-κύν Νάξ. ('Απύρανθ.): "Ἡβαλὰ το 'ς τὸ βυζὶ καὶ γλυκοβύζασε δὲ κακόμοιρον, σὰ νὰ 'μουν ἡ μάνα δου. Β) Θηλάζω, μυζῶ κάτι γλυκύν Θεσσ. (Δομοκ.) 2) 'Επὶ νηπίων, βυζαίνω ἐπὶ περισσότερον τοῦ κανονικοῦ χρόνον Κρήτ. (Μεραμβ.): "Ἡφη-κε τὸ παιδί τζης κ' ἐγλυκοβύζασε κ' ἐδὰ δὲν 'ποκόβγει εὐ-κολα.

Β) Μεταβ., γαλουχῶ μετὰ στοργῆς, γλυκύτητος 'Ηπ. ('Αρτοπ. κ.ά.) Κρήτ. (Νεάπ.) Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ολυμπ.):

Μὴ δὲ γλυκοβυζάνεις τὸ μωρὸ σου, γιατί δύσκολα δά τ' ἀποκόψης ὕστερα Νεάπ. || Ἄσμ.

Πῶς λαχταρίζουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ γλυκοβυζαίνον (ἐκ μοιρολ.) Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.

Κοιτάζω τίς γειτόνισσες καὶ τίς καλοτεχίζω, πὺν ταχταρίζουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ γλυκοβυζαίνον Ἦπ.

γλυκοβύζασμα τό, Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ α σ μ α.

Ἐπὶ νηπίων, θηλασμός ἐπὶ περισσώτερον τοῦ κανονικοῦ χρόνον ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο β υ ζ α σ μ ὸ ς.

γλυκοβυζασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ α σ μ ὸ ς.

Γ λ υ κ ο β υ ζ α σ μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Ἡβαλά το 'ς τὸ βυζὶ καὶ γλυκοβύζασε δὲ κακόμοιρο σὰ νά 'μουν ἡ μάνα δον. Εἶδα γλυκοβυζασμός ἦτον ἐκεῖνος!

γλυκοβύζαστος ἐπίθ. Ζάκ.— Δ. Σολωμ., 18. Φ. Πανῆς, Λυρικ. 87 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. β υ ζ α σ τ ὸ ς.

1) Ὁ μεθ' ἡδονῆς, γλυκύτητος βυζαινόμενος Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλλιᾷ | πῶς ὁ κόρπος καθεμιᾶς γλυκοβύζαστο ἐτοιμάζει | γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριᾶς Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ γλυκέως, ἡδέως γαλουχηθεῖς, θηλάσας Φ. Πανῆς, ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Παιδιά της γλυκοβύζαστα, τ' ἀδέλφια σου τὰ ὠραῖα χίλιες φορὲς τοὺς γράφεται νὰ τρέξουνε γι' αὐτή. Φ. Πανῆς, ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ ὑπὲρ τὸν ὠρισμένον χρόνον γαλουχηθεῖς Ζάκ.

γλυκοβύζι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ ῖ.

Τὸ ποῶδες φυτὸν Θριγγίων τὸ κονδυλόρριζον (Thrinicia tuberosa), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών. π ο λ υ ρ ρ ι ζ ῖ δ ι, τ ο ὕ π α π π ο ὕ τ ᾶ ἀ ρ χ ῖ δ ι α.

γλυκόγαλα τό, ἐνιαχ. γλυκόγαλαν Πόντ. (Κερκασ. Τραπ. κ.ά.) γλυκύαλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀπὸ τὸ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τὸ οὐσ. γ ᾶ λ α. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ῡ ᾶ λ α ἀπὸ α' συνθ. γ λ υ κ ῡ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὸ ς.

Τὸ κοινὸν νεοπὸν γάλα, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δξύγαλα ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄλα εἶναι δυνὸ λογίων, τὸ γλυκὸ ἄλα ἢ γλυκύαλα καὶ τὸ ξινὸ ἢ ξινόαλα ἢ ξύαλα Νάξ. Ἀντίθ. ξ ι ν ὸ γ ᾶ λ α, ὀ ξ ὕ γ ᾶ λ α.

γλυκογάλαξος ἐπίθ. Φ. Πανῆς, Λυρικ., 98.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ γ ᾶ λ ᾶ ξ ῖ ο ς.

Αὐτὸς ὁ ὅποιος ἔχει ἀπαλόν, γλυκὺ κυανοῦν χρῶμα: Ποίημ.

Σ τὸ γλυκογάλαξο οὐρανό, πὺν τό 'δωκεν ὁ Πλάστης 'ς τὲς ἀττικὲς νυχτοῦλες του, πὺν λάμπουνε διαμάντια.

γλυκογαλατιάζω Ἦπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Κέρκ.— Λεξ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ᾶ λ α τ ῖ ᾶ ζ ω.

1) Ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν, προσκολλῶμαι εἰς τὸν μητρικὸν μαστὸν καὶ θηλάζω ἀπλήστως ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ τῶν θηλαζόντων ζώων, ἐθίζομαι εἰς τὸ μητρικὸν γάλα καὶ ἀποφεύγω ἄλλην τροφήν Ἦπ. (Μαργαρ.): Βγήκαν τ' ἀρνιά πὸ τὸν τσάροκα καὶ βοήκανε τσι μαννάδες τους καὶ γλυκογαλατιάζανε. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων, συνηθίζω εἰς ἐκλεκτὰ ἐδέσματα καὶ ἀποφεύγω τὰ λοιπὰ Ἦπ. (Μαργαρ.): Γλυκογαλάτισε ἡ τσοῦπα μας μετὰ τὰ καλούδια τῆς θειᾶς της καὶ δὲν τρώει φαῖ ντίπου (= καθόλου). Συνών. γ λ υ κ ο σ τ ὸ μ ῖ ᾶ ζ ω.

γλυκογαλάτσιασμα τό, Ἦπ. (Μαργαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ α τ ῖ ᾶ ζ ω.

Ἡ ἀδιαφορία ἀτόμου πρὸς τὰ κοινὰ φαγητά, ἐπειδὴ συνηθισεν εἰς τὰ ἐκλεκτά: Ἐπαθε γλυκογαλάτσιασμα καὶ δὲ βάνει ντίπ 'ς τὸ στόμα του. Συνών. γ λ υ κ ο σ τ ὸ μ ῖ ᾶ σ μ α.

γλυκογάλατος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. γ ᾶ λ α.

Ἐπὶ ζώων, ὁ παράγων γλυκὺ γάλα: Ἀρνάδα γλυκογάλατη.

γλυκογαλιᾷζω Ἀθῆν. Πειρ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω.

Α) Κυριολ., ἐπὶ βρεφῶν καὶ ἀμνεριφίων, συνηθίζω εἰς τὸ θήλασμα, ἐξοικειούμενος εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ γάλακτος καὶ πέραν τῆς συνήθους ἡλικίας, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἀποβάλλω τὴν συνήθειαν τοῦ θηλασμοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐγλυκογάλασε τὸ παιδί καὶ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀποκόψω Ἀθῆν. Τ' ἀποκόψαμι σήμερα, τρανὰ τα μακριά, μὴ ματαβ'ζάξουν καὶ γλυκογαλιάσουν Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω.

Β) Μεταφ., ἐρωτοτροπῶ Πειρ.: Ὁ δεῖνα γλυκογαλιᾷζει μετὰ τῇ δεῖνα. Συνών. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ζ ω, γ λ υ κ ο γ ε λ ῶ Β1, γ λ υ κ ο μ ῖ λ ῶ, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω, ἐ ρ γ ο λ ο β ῶ, ζ α χ α ρ ῶ ν ω, ρ ο σ τ ῖ μ ε ὕ ο μ α ῖ, σ ᾶ λ ῖ ᾶ ρ ῖ ζ ω, φ λ ε ρ τ ᾶ ρ ω.

γλυκογαλίζω Κάρπ. Κύθν. Μύκ. γλυκοαλίζω Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) γλυκοαλίτζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω κατὰ μεταπλασμόν. Πβ. ἀ γ γ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ γ γ ῖ ζ ω ἀ ξ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ ξ ῖ ζ ω, ἀ ρ α τ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ ρ α τ ῖ ζ ω κ.τ.τ.

Α) Κυριολ., ἐπὶ νηπίων καὶ νεογνῶν ζώων, γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ μωρὸ γλυκογαλιᾷζ' Μύκ.

Β) Μεταφ., γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Β, τὸ ὅπ., βλ., Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.): Ἐγλυκοάλισεν ἡ Καλίτσα τὸν ἀρμαστό της κ' 'ε' τῆς ξεκολλᾷ πλέα (ἀρμαστός = μνηστήρ) Ἐλυμπ. Ἐγλυκοάλιτξε τὸ πεθ-θερό της καὶ πήρε τὸν νιὸ αὐτόθ. Συνών. Βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Β.

γλυκογάλισμα τό, Κάρπ. γλυκοάλισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ζ ω.

Ὁ χαριεντισμὸς τῶν ἐραστῶν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ ῆ μ α, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ ᾶ σ μ α, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ σ μ α, ζ α χ ᾶ ρ ω μ α, σ ᾶ λ ῖ ᾶ ρ ῖ σ μ α, φ λ ε ρ τ ᾶ ρ ῖ σ μ α.

γλυκογέλασμα τό, ἐνιαχ. γλυκογέλασμαν Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

